

Meditation Luk. 4,16-30 Advent og et nyt år (1. Søndag i advent II)

Han kom også til Nazaret, hvor han var vokset op. På sabbatten gik han efter sædvane ind i synagogen, og han rejste sig for at læse op. Man rakte ham profeten Esajas' bog, og han åbnede den og fandt det sted, hvor der står skrevet:

Herrens ånd er over mig, fordi han har salvet mig.

Han har sendt mig for at bringe godt budskab til fattige,

for at udråbe frigivelse for fanger og syn til blinde,

for at sætte undertrykte i frihed, for at udråbe et nådeår fra Herren.

Så lukkede han bogen, gav den til tjeneren og satte sig, og alle i synagogen rettede spændt øjnene mod ham. Da begyndte han at tale til dem og sagde: »I dag er det skriftord, som lød i jeres ører, gået i opfyldelse.« Alle gav de ham deres bifald og undrede sig over de nådefulde ord, som udgik af hans mund, og de spurgte: »Er det ikke Josefs søn?« Han svarede dem: »I vil sikkert bruge denne talemåde mod mig: Læge, læg dig selv! og sige: Vi har hørt om alt det, der er sket i Kapernaum; gør det samme her i din hjemby!« Men han sagde: »Sandelig siger jeg jer: Ingen profet er anerkendt i sin hjemby.

Og jeg siger jer, som sandt er: Der var mange enker i Israel på Elias' tid, dengang himlen var lukket i tre år og seks måneder, så der blev stor hungersnød i hele landet; og Elias blev ikke sendt til nogen af dem, men til en enke i Sarepta i Sidons land. Og der var mange spedalske i Israel på profeten Elisás tid; og ingen af dem blev rensset, men det blev syreren Na'aman.«

Alle i synagogen blev ude af sig selv af raseri, da de hørte det; de sprang op, jog ham ud af byen og drev ham hen til kanten af det bjerg, deres by var bygget på, for at styrte ham ned. Men han banede sig vej imellem dem og gik.

Omkring 350 før vor tidsregning udgjorde græske byer og småstater ikke et samlet Grækenland. En af kongerne Filip af Makedonien ønskede at forene disse – og få dem til at anerkende ham som overhoved.

Hans hær var stærk og alt gik efter planen indtil man nåede Sparta.

Spartanerne var et folk kendt for deres fordringsløse levevis, deres mod og så var de kendt som et folk, der brugte få ord.

For at undertvinge Spartanerne opmarcherede Filip hele sin hær ved grænsen og sendte følgende budskab til Spartanerne: Hvis I ikke straks underkaster jer, vil jeg invadere landet – plyndre og brænde og jævne byer med jorden.

Få dage efter modtog Filip et svar.

Da han åbnede brevet, så han, at der kun stod et eneste ord. Det var ordet: Hvis.

Denne lille anekdote handler om, at alle kong Filips planer for fremtiden byggede på dette ”hvis”.

1. søndag i advent fejrer vi kirkens nytår.

Vores kalenderår fejrer dog først nytår den 31. december.

Uanset hvornår, vækker et nyt år til eftertanke.

For et nyt år gør skellet mellem fortid og fremtid tydelig.

Fortiden kender vi – vi ved hvad der er sket og hvad vi skal forholde os til.

Vi har både gjort godt og skidt – noget bevidst og noget ubevidst.

Fortiden ligger fast for os.

Fremtiden er anderledes

– den er åben og rummer dette ”hvis”.

I fremtiden kan alting ske – såvel alle løfters opfyldelse som alle rædslers virkeliggørelse.
Det er på én gang skræmmende og vidunderligt.

Fremtiden er muligheder.

Hver dag vælger vi mellem forskellige muligheder, og derved udelukker vi andre.

Vi mener at skabe fremtiden ved at vælge til og fra

- bruge vores vilje til at styre livet. Men viljen kan ikke styre uden om det smertelige og onde.

For fremtiden rummer også godt og ondt som tilfældigt rammer os.

Fremtiden kan bringe andet end vi regnede med.

Det gamle år er blevet historie.

Men det er historie som kommer os ved – i krop og sjæl bærer vi den med os ind i det nye år

Hvad blev så egentlig *vores* historie?

– eller måske skal vi sige historier.

For som mennesker bærer vi flere historier fx national historie, slægts historie, personlig livshistorie o.a.

Til vores historiske rødder hører, at vi er bundet til tid og sted.

Til vores historiske rødder hører også, at vores personlige historie er vævet sammen med Guds historie. Fx lød det i kirken ved døbefonten, at vi hører Herren til.

Ja, som mennesker er vi skabt med evnen til at forestille os en mere fuldkomne verden, end den vi er født til at leve og dø i.

Derfor har vi tro, drømme, ønsker, håb for fremtiden.

Vi hører og lever med, når Jesus i Nazarets synagoge oplæser Esajas teksten, hvor der står:

Herren har sendt mig for at bringe godt budskab til fattige, for at udråbe frigivelse for fanger og syn til blinde, for at sætte undertrykte i frihed, for at udråbe et nådeår fra Herren.

Esajas tekst rummer forudsigelse af fremtiden.

Ja tilmed Guds ønske for fremtiden. Den fremtid som begynder i og med Jesus – og som betyder at fanger skal blive frie – at blinde skal blive seende – at undertrykte skal få værdighed

– ja at Guds nåde skal blive os til del.

Vores livshistorie bærer på fortiden – året der gik - med, hvad den nu engang rummer af godt og ondt. Når vi er kommet lidt på afstand, så ligger vores syn på den historie ofte ret så fast.

Derfor kan vi have brug for, at vores livs historie betragtes med nye øjne – med nådige øjne.

Ser med tilgivelsens og barmhjertighedens øjne på året der gik.

Sætter os fri af den fortid vi er fanget af.

Giver os et nyt syn på livet.

Oprejser os til et liv med tro, drømme, håb og ønsker for fremtiden.

Når vi til nytår synger *Vær velkommen Herrens år!*

Så kan vi synge i troen på og håbet om at Guds historie bærer vores livs historie - at Gud vil føre vores historie videre – forvandle vores fortid til en ny begyndelse.

Vores livs historie består af såvel fortid som fremtid. Vi er lige så vel vor fremtid som vor fortid.

Men fortiden skal ikke æde fremtiden op. Tværtimod skal fortiden være fremtidens byggesten.

Vi skal også forstå os selv ud fra fremtiden – også ud fra Guds fremtid og hans nåde.

Guds nåde kan vise sig på mange måder i vores liv.

Nåden kan være, at man tror mere om livet end man faktisk har grund til – har tro, drømme, håb, ønsker for fremtiden.

Nåden kan være kræfterne til at leve i tillid til, at den daglige tilværelse rummer et overskud af livsmuligheder.

Nåden kan være evnen til at erfare livets fornyelse fx når fortiden bliver til byggesten for fremtiden.

Kirkens nytår – 1. søndag i advent - betyder ikke, at vi begynder forfra.

Fremtiden er godt nok fuld af ”hvis’ser”.

Men uanset hvad der sker, så er budskabet til os, at vores livs historie leves inden for Guds historie.

Og Guds historie er så fuld af nåde og fremtid, at den bærer vores historie.

Det kan og må vi leve vort liv på – også i det kommende år.

Så: Vær velkommen, Herrens år!